



Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-144/12

Goldbet Sportwetten GmbH przeciwko Massimowi Sperindeowi

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof)

Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 — Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty —
Artykuły 6 i 17 — Sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty bez podniesienia zarzutu braku
jurysdykcji państwa członkowskiego wydania nakazu — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 —
Jurysdykcja, uznawanie oraz wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych —
Artykuł 24 — Wdanie się pozwanego w spór przed sądem rozpoznającym sprawę — Zastosowanie
w ramach postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

Streszczenie – wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 czerwca 2013 r.

1. *Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty — Rozporządzenie nr 1896/2006 — Postępowanie kontradiktoryjne — Brak*

[rozporządzenie nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 1 ust. 1 lit. a), art. 12 ust. 3]

2. *Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty — Rozporządzenie nr 1896/2006 — Sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty bez podniesienia zarzutu braku jurysdykcji państwa członkowskiego wydania nakazu — Skutki — Wdanie się pozwanego w spór w rozumieniu art. 24 rozporządzenia nr 44/2001 — Brak — Sprzeciw zawierający argumenty co do istoty sprawy — Brak wpływu*

(rozporządzenia: nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, art 6 ust. 17; Rady nr 44/2001, art. 24)

1. Rozporządzenie nr 1896/2006 ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, ma w szczególności na celu uproszczenie, przyspieszenie i ograniczenie kosztów postępowania w sprawach transgranicznych dotyczących bezspornych roszczeń pieniężnych. Uproszczone i przyspieszone postępowanie ustanowione w omawianym rozporządzeniu nie ma charakteru kontradiktoryjnego. Pozwany dowiadyuje się bowiem o wydaniu europejskiego nakazu zapłaty dopiero w chwili, gdy ten zostaje mu on doręczony. W tym momencie może on zapłacić powodowi kwotę wskazaną w nakazie bądź wnieść sprzeciw do sądu wydania.

(por. pkt 28, 29)

2. Artykuł 6 rozporządzenia nr 1896/2006 ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty w związku z art. 17 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty, który nie zawiera zarzutu braku jurysdykcji państwa członkowskiego wydania, nie może być uważany za wdanie się w spór w rozumieniu art. 24

rozporządzenia nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, a okoliczność, iż pozwany przedstawił w ramach wnoszonego przez siebie sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty argumenty co do istoty sprawy, jest w tym kontekście pozbawiona znaczenia.

W istocie, z jednej strony, gdy pozwany nie podnosi w sprzeciwie od europejskiego nakazu zapłaty zarzutu braku jurysdykcji wydającego państwa członkowskiego, sprzeciw ten nie może wywoływać względem pozwanego skutków innych aniżeli określone w art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 1896/2006. Skutki te polegają na zakończeniu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty i na spowodowaniu automatycznego przejścia sporu do zwykłego postępowania cywilnego, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania.

Z drugiej strony taki sprzeciw, któremu towarzyszą te argumenty, nie może jednak być uważany – na potrzeby określenia sądu właściwego zgodnie z art. 24 rozporządzenia nr 44/2001 – za pierwszą obronę podjętą w ramach zwykłego postępowania cywilnego, toczącego się po zakończeniu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty. W istocie uznanie, że taki sprzeciw jest równoznaczny z pierwszą podjętą obroną, sprowadzałoby się do uznania, że postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty oraz toczące się po jego zakończeniu zwykłe krajowe postępowanie cywilne stanowią w rzeczywistości jedno i to samo postępowanie. Tymczasem taka wykładnia byłaby trudna do pogodzenia z okolicznością, że pierwsze z tych postępowań przebiega w oparciu o przepisy rozporządzenia nr 1896/2006, podczas gdy drugie, co wynika z art. 17 ust. 1 tego rozporządzenia, odbywa się zgodnie z przepisami regulującymi zwykłe postępowanie cywilne. Wykładni tej stoi również na przeszkodzie fakt, że to postępowanie cywilne nie toczy się koniecznie przez tym samym sądem, co postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty. Wykładnia taka byłaby wreszcie niezgodna z celem sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty. W tym względzie żaden z przepisów rozporządzenia nr 1896/2006, a w szczególności nie art. 16 ust. 3 tego rozporządzenia, nie wymaga, aby pozwany precyzował powody wniesienia przez siebie sprzeciwu, gdyż przeznaczeniem tego przepisu nie jest stworzenie ram dla wdania się w spór co do istoty sprawy, lecz umożliwienie pozwanemu zakwestionowania roszczenia.

(por. pkt 31, 38–40, 43; sentencja)